

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **A. H. A. A.**
bez státní příslušnosti
místem pobytu
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, č. j. MV-122282-9/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 6. 2022, č. j. OAM-1229-94/ZR-2019, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to zejména spáchanými trestnými činy, za které byl pravomocně odsouzen.
2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce získal dne 15. 9. 2003 povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s občanem ČR (bývalou manželkou, se kterou má syna).
4. Z opisu evidence rejstříku trestů fyzických osob správní orgány zjistily, že se žalobce dopustil následující trestné činnosti:
 - 1) Trestním příkazem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 31. 1. 2006, č. j. 5 T 15/2006-89, byl žalobce odsouzen za trestný čin zanedbání povinné výživy dle § 213 odst. 1 zák. č. 140/1961 Sb.
 - 2) Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 31. 7. 2006, č. j. 3 T 110/2006, byl žalobce odsouzen za trestný čin podvodu dle § 250b odst. 1, 3 zák. č. 140/1961 Sb.
 - 3) Trestním příkazem Okresního soudu pro Prahu 3 ze dne 30. 7. 2007, č. j. 15 T 49/2007, byl žalobce odsouzen pro trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1, 2 zák. č. 140/1961 Sb.
 - 4) Rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 25. 6. 2014, č. j. 21 T 142/2012-196, byl žalobce odsouzen pro dva trestné činy zanedbání povinné výživy dle § 213 odst. 1 zák. č. 140/1961 a přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku.
 - 5) Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 6. 2018, č. j. 30 T 54/2018-216, byl žalobce odsouzen pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku.
 - 6) Trestním příkazem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 3. 10. 2018, č. j. 19 T 139/2018-106, byl žalobce odsouzen za spáchání přečinu zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku.
 - 7) Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 3. 8. 2021, č. j. 33 T 35/2021 (schválením dohody o vině a trestu), byl žalobce odsouzen pro spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společné domácnosti dle § 199 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku, tj. pro týrání osoby blízké nebo jiné osoby žijící s ním ve společném obydlí, a to po delší dobu. Dále byl žalobce odsouzen pro trestný čin znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a též pro ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. d) (tj. kdo závažným způsobem poruší svou povinnost pečovat o dítě nebo jinou svou důležitou povinnost vyplývající z rodičovské zodpovědnosti), odst. 3 písm. b) (tj. po delší dobu) trestního zákoníku.
5. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 9. 2021, č. j. OAM-1229-72/ZR-2019, zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a stanovil žalobci lhůtu 60 dnů k vycestování z území. Správní orgán I. stupně popsal, jakých trestných činů se žalobce dopustil (viz shora rekapitulovaná rozhodnutí ad 1) – 6) a uvedl, že závažnost narušování veřejného pořádku byla ze strany žalobce opakovaně navýšena, a to jak počtem útoků, tak celkovým počtem odsouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Žalobce zároveň vystavil nezletilého syna (a jeho matku) hmotné nouzi. Nadto vedle neplnění výživové povinnosti se žalobce dopustil další trestné činnosti, a to krádeže, úvěrového podvodu a porušování domovní svobody. Ministerstvo konstatovalo, že si žalobce v průběhu řízení vytvořil na území soukromé a rodinné vazby, avšak v daném případě je zásah do těchto vazeb přiměřený a odpovídá okolnostem případu.

6. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-1229-72/ZR-2019, žalovaná předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaná mj. poukázala na nové odsouzení žalobce ze dne 3. 8. 2021.
7. Shora označeným rozhodnutím ze dne 1. 6. 2022 Ministerstvo zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a stanovilo žalobci lhůtu 30 dnů k vycestování z území. Ministerstvo opět uvedlo, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to zejména spáchanými trestnými činy, za které byl pravomocně odsouzen. Ministerstvo uvedlo, že se žalobce za dobu pobytu na území dopustil krádeže, úvěrového podvodu, porušování domovní svobody, opakovaně a dlouhodobě neplnil vyživovací povinnost a dlouhodobě a úmyslně týral své nejbližší rodinné příslušníky.
8. K přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce Ministerstvo odkázalo na skutečnost, že žalobce své nejbližší po dobu více jak dvou let psychicky i fyzicky týral. Ministerstvo vzalo v úvahu šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí a současné chování žalobce, avšak dospělo k závěru, že s ohledem na minulost žalobce nemá záruky, že se znovu nedopustí protiprávního jednání na svých nejbližších. Ministerstvo dále uvedlo, že vzhledem k množství spáchaných trestných činů je napadené rozhodnutí rovněž v souladu s čl. 8 Úmluvy. Ministerstvo také zkoumalo zásah do ekonomických poměrů žalobce a dospělo k závěru, že zrušení pobytu nebude nepřiměřené ani z tohoto hlediska.
9. K odvolání žalobce žalovaná nyní napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
10. Žalovaná zrekapitulovala trestnou činnost spáchanou žalobcem a následně podrobně popsala skutek, za který byl žalobce odsouzen za spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí v jednočinném souběhu se zločinem znásilnění a přečinem ohrožování výchovy dítěte.
11. Žalovaná konstatovala, že se žalobce opakovaně dopouští trestné činnosti, přičemž je zřejmé, že ani opakované pravomocné odsouzení nemělo na žalobce dostatečný vliv. A ministerstvo dle žalované nepochybovalo, jestliže posuzovalo trestnou činnost žalobce jako celek, přestože některé trestné činy již byly zahlazeny. Žalovaná uvedla, že s ohledem na počet odsouzení (tj. četnost trestné činnosti), sklony k jejímu opakování, závažnost trestné činnosti (včetně násilné trestné činnosti páchané po delší dobu), délku zkušební doby i skutečnost, že se žalobce v současné době dosud neosvědčil, je naplněna podmínka skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
12. Jestliže žalobce v rámci řízení několikrát poukazoval na skutečnost, že je třeba při rozhodování vzít v potaz nejlepší zájem dítěte, tak dle žalované je nejlepším zájmem dítěte jeho fyzický, mentální, duchovní, mravní, psychický i sociální rozvoj. Žalobce však nejenže byl odsouzen za přečin ohrožování výchovy dítěte, ale zároveň byl odsouzen k náhradě nemajetkové újmy ve výši 35 000 Kč nezletilé dceři. Je tedy nesporné, že se žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dopustil trestného činu na svém dítěti a z trestního rozsudku plyne, že vytvořil naprosto neakceptovatelné podmínky pro zdravý mentální, emocionální a společenský vývoj nezletilé dcery. Je třeba připomenout, že se tak dělo po dobu prvních dvou let života dítěte, které jsou obzvlášť klíčové pro zdravý vývoj. Zároveň se žalobce dlouhodobě dopouštěl trestné činnosti vůči dnes již zletilému synovi, když byl opakovaně odsouzen za zanedbání povinné výživy. Žalovaná sice přihlédla k výsledkům šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí z února a července 2022, které pro žalobce vyznívají příznivě, avšak dle žalované bude nejlepším zájmem dítěte setrvání na území, což není napadeným rozhodnutím ohroženo. Dle žalované žalobce ohrozil zdravý vývoj svého nezletilého dítěte, a to i samotné jeho narození, neboť družka žalobce v důsledku násilného napadení ze strany žalobce předčasně porodila. Žalovaná nepominula, že partnerka žalobce sice dne 22. 10. 2020 do protokolu o podání svědecké výpovědi uvedla, že by bylo pro ni těžké a nepředstavitelné, kdyby byl žalobce nucen opustit území, avšak v téže době na ni žalobce již rok a půl páchal trestnou činností, pro kterou byl následně odsouzen. Z toho důvodu považovala žalovaná za zvlášť důležité pečlivě zhodnotit všechny podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaná kvitovala, že žalobce nyní dle zpráv orgánu sociálně-právní ochrany dětí žije řádným životem, nicméně od jeho odsouzení ještě neuběhla dostatečná doba a též neuplynula zkušební doba, aby bylo možné konstatovat, že se žalobce osvědčil a skutečně změnil své chování.

13. Žalovaná nepřisvědčila odvolací námitce, že má žalobce na území bývalou manželku a syna, protože od této manželky žalobce odešel, když bylo synovi 16 měsíců, naposledy se viděli v únoru 2008, a bývalá manželka na něj opakovaně podávala trestní oznámení pro neplacení výživného. Bývalá manželka a zejména syn žalobce nemají o kontakt se žalobcem zájem.
14. Žalovaná uznala, že žalobce pobývá na území již delší dobu, nicméně délka pobytu sama o sobě nepředstavuje dostatečný důvod pro nezrušení trvalého pobytu. Žalobce se dopouštěl trestné činnosti od roku 2006, za poslední trestnou činnost byl odsouzen v roce 2021. K závislosti rodiny na finančních výdělcích žalobce žalovaná uvedla, že partnerka žalobce bude mít i nadále možnost žádat o příspěvky ze systému sociálního zabezpečení a žalobce může svou rodinu podporovat finančně i mimo území.
15. Žalovaná dále konstatovala, že nerelativizuje žádné vazby žalobce. Žalobce však má možnost řešit svůj pobyt na území jinými způsoby. V případě, že mu nebude uděleno jiné pobytové oprávnění na jiném území vzhledem k jeho statusu osoby bez státní příslušnosti, má možnost požádat si na území o vízum strpění či o jiný typ pobytového oprávnění, byť je třeba konstatovat, že s ohledem na spáchanou trestnou činnost může být získání jiného pobytového oprávnění pro žalobce obtížnější. Dodala, že na zrušení trvalého pobytu proto nelze pohlížet jako na další trest, nýbrž jako na důsledek předchozího protiprávního jednání.
16. Z výše uvedených důvodů se žalovaná neztotožnila ani s námitkou, že Ministerstvo nepostupovalo v souladu s čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaná uvedla, že si je vědoma protichůdných zájmů na ochranu veřejného pořádku a na ochraně rodinného života. Zájem na ochraně veřejného pořádku však v posuzovaném případě převážil nad právem na soukromý nebo rodinný život žalobce. Žalobce svým jednáním (zejména dlouhodobou trestnou činností, opakovanou trestnou činností, útokem vůči zdravému psychickému vývoji vlastního dítěte a dalším zájmům chráněným trestním zákonem) porušil veřejný pořádek závažným způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

II. Obsah žaloby

17. Žalobce předně namítá, že žalovaná nezjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná zejména opomenula v rámci posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí zjistit a zohlednit aktuální stav, tedy nápravu, projevenou lítost a ponaučení žalobce a současné fungování rodinného života, přestože byla povinna zjistit i bez návrhu všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Žalovaná tak na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu neprovedla náležité poměření veřejného zájmu a zájmu žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života. Povinnost zjišťovat skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života účastníka řízení přitom vyplývá z mezinárodních smluv, které jsou součástí právního řádu, práva Evropské unie i zákona o pobytu cizinců.
18. Žalobce tvrdí, že z aktuálních podkladů pro vydání rozhodnutí nebylo možné než dovodit, že došlo k proměně vztahu žalobce k jeho rodině, která se uskutečnila v důsledku nastalého psychického stavu upřímné lítosti a uvědomění, kterým si žalobce prošel. Závěry žalované vyvracející podstatnou část důkazů jsou založeny do značné míry na hypotézách a domněnkách, jež nebyly správním orgánem ověřeny. Otázka nejlepšího zájmu nezletilých dětí dle názoru žalobce není předběžnou otázkou, o níž by si byl správní orgán oprávněn sám učinit úsudek, a to obzvláště v případě, kdy neučinil součástí správního spisu jediný důkaz vyvracející stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí a tvrzení žalobce stran současného fungování rodinného života. Žalobce v této souvislosti navrhoval v průběhu správního řízení provedení výsledku své partnerky; s ohledem na změnu rodinné situace se její opakovaný výsledek jevil jako zcela nezbytný.
19. Žalovaná dále dle žalobce nesprávně posoudila otázku, zda žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“), která klade oproti zákonu o pobytu cizinců zvýšené požadavky na opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku. Žalobce nepopírá, že se dopustil trestné činnosti, jejíž závažnost je vysoká, nicméně žalobce soustavně uváděl individuální okolnosti jeho případu, jež měly nezanedbatelný vliv na posouzení, zda představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti: doba, jež uplynula od spáchání většiny trestné činnosti, zahlazení odsouzení, upřímná lítost nad spáchanou trestnou činností a žalobcem projevený zájem na ochraně a hmotném zabezpečení své nejbližší rodiny. K těmto skutečnostem žalovaná chybně odmítla přihlédnout, přestože je třeba reflektovat individuální okolnosti jeho případu, zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci k opakování trestné činnosti. Žalovaná přesto neposuzovala povahu předchozí spáchané trestné činnosti, nezohlednila uložený trest, způsob vyřízení poslední trestní věci (sjednání dohody o vině a trestu) ani aktuální chování žalobce. Hrozbu pro veřejný pořádek do budoucna chybně dovozovala výlučně z opakování trestné činnosti, aniž by fakticky připustila možnost nápravy žalobce.
20. Žalobce konečně namítá nesprávné posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce míní, že s ohledem na přítomnost nezletilých dětí žalobce na území České republiky by při posuzování požadavku přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života měl být stěžejní význam přisuzován nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte. Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

uvádí, že od roku 2003 je držitelem nejvyššího pobytového oprávnění, které může cizinec získat, a na zdejším území má rozsáhlé rodinné, společenské a kulturní vazby. Žalobce se dovolává přítomnosti dvou nezletilých dcer, plně odkázaných na neustálou péči žalobce i jeho partnerky, což potvrzuje mimo jiné zpráva příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí a stanovisko ošetřujícího lékaře nezletilých dětí. S ohledem na velmi nízký věk nezletilých dcer žalobce se jeho partnerka soustavně věnuje péči o ně, zatímco žalobce zajišťuje a obstarává rodinné příjmy, tedy zabezpečuje rodinu po ekonomické stránce, a současně se aktivně podílí na výchově. Úroveň znalosti českého jazyka partnerky žalobce není natolik vysoká, aby obstarala veškerou rodinnou administrativu bez pomoci žalobce. Přítomnost žalobce na území je tak pro jeho rodinu naprosto nezbytná, klíčová a nepostradatelná. Žalovaná sice poukázala na možnost finanční podpory ze strany žalobce poskytované ze zahraničí, opomněla však, že žalobce je osobou bez státní příslušnosti, tudíž nelze automaticky předpokládat, že se mu podaří získat přijetí v jiném státě, v důsledku čehož je možnost obstarávání příjmů rodiny z jiného státu čistě hypotetická a ničím nepodložená. Žalobce rovněž odmítá úvahy žalované, že zásah do základního práva žalobce lze považovat za přiměřený, protože žalobci není znemožněn další pobyt na území České republiky. V důsledku napadeného rozhodnutí je žalobce připraven o nejvyšší pobytový status se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících. Argument, že si zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života způsobil sám svým vlastním protiprávním jednáním, považuje žalobce za paušální, použitelný na každou jednotlivou věc, předem vylučující jakékoliv poměrování dvou protichůdných zájmů. Žalobce konečně namítá, že žalovaná nedefinovala nejlepší zájem nezletilých dětí a materiálně k provedení testu proporcionality ani nepřistoupila, nýbrž jeho provedení předem vyloučila s ohledem na povahu a závažnost spáchané trestné činnosti.

III. Vyjádření žalované

21. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkazuje především na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.
22. Žalovaná připomíná, že v průběhu řízení prvně rozhodla o zrušení původního prvostupňového rozhodnutí, neboť neshledala skutkový stav jako dostatečně zjištěný, a to s ohledem na trestnou činnost žalobce páchanou na partnerce a nezletilé dceři.
23. K návrhu na výslech partnerky žalobce žalovaná uvádí, že partnerka již jednou během výslechu sdělovala správnímu orgánu informace, které nekorespondovaly se skutečností, tj. že je obětí trestné činnosti.
24. Ve vztahu k tvrzenému ponaučení žalobce žalovaná odkazuje na argumentaci v napadeném rozhodnutí a na zhodnocení trestné činnosti žalobce, zejména na trestnou činnost páchanou na partnerce a nezletilé dceři.
25. K nedostatečnému posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná rovněž cituje příslušnou pasáž žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Replika žalobce

26. Žalobce v replice na vyjádření žalované odmítl, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu. Žalobce si vývoj svých nezletilých dětí již nedovolí ohrozit, o čemž svědčí podstatná část důkazů, které jsou součástí správního spisu, s výjimkou trestního rozsudku. I okolnosti, že žalobce i státní zástupce přistoupili k uzavření dohody o vině a trestu, a že žalobce spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a poskytoval veškerou Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezbytnou součinnost, svědčí o proběhlé nápravě žalobce i pocitu lítosti nad spáchanou trestnou činností. Jestliže správní orgány mínily opak, měly přinejmenším přistoupit k výsledku partnerky žalobce.

27. Žalobce odkazuje na zprávu o poměrech v rodině vyhotovenou orgánem sociálně-právní ochrany dětí dne 27. 7. 2022. Měla-li žalovaná pochybnosti o nejlepším zájmu nezletilých dětí žalobce a za účelem jejich odstranění si vyžádala stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí, které nade vší pochybnosti vyznělo ve prospěch žalobce, nerozumí žalobce tomu, z jakého důvodu dospěla žalovaná k závěru, že v nejlepším zájmu nezletilých dětí žalobce je setrvat na území České republiky bez svého otce.
28. Žalobce opakuje, že fakticky nemá kam vycestovat a neexistuje jiná země, která by ho mohla či měla přijmout a umožnila mu výkon výdělečné činnosti na jejím území.
29. Žalobce opakuje, že nehodlá bagatelizovat závažnost svého trestního jednání, avšak v řízení bylo opatřeno dostatečné množství důkazů vyvracejících pochybnosti správního orgánu stran tvrzeného bezproblémového soužití rodiny a proměn ve fungování rodinného života a postoji žalobce k jeho povinnostem vyplývajícím z rodičovské odpovědnosti a vyživovací povinnosti. Za současné situace, kdy rodina již funguje bezproblémově, v rodině nedochází k hádkám ani fyzickým atakům, ba naopak je jemu nejbližší rodina na něm finančně a emočně závislá, je tak napadeným rozhodnutím v konečném důsledku sankcionována právě nejbližší rodina žalobce. Újma hrozící partnerce žalobce a jeho nezletilým dětem přitom nebyla správními orgány dostatečně zohledněna, jakkoliv vyplývala z obsahu správního spisu a nebyla nemyslitelná či zdánlivá. Přiměřenost dopadů rozhodnutí je přitom nutné zkoumat nejen ve vztahu k cizincům, ale také jejich rodinným příslušníkům.

V. Argumentace při jednání

30. Žalobce při jednání setrval na předchozí argumentaci. Zdůraznil, že žalovaná důkazy obsažené ve spise chybně nehodnotila ve prospěch žalobce. Zopakoval, že žalovaná naprosto vyloučila nápravu žalobce. Namítl, že v řízení nebyl vymezen nejlepší zájem dítěte, resp. byl vymezen v rozporu se stanoviskem orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Žalobce uvedl, že je bez státní příslušnosti, takže má omezené možnosti získání pobytového oprávnění a pohybu. Podotkl rovněž, že je do české společnosti plně integrován, takže napadené rozhodnutí významně zasahuje do jeho soukromého života.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

31. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Žalobce v první řadě namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci.
33. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
34. Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.
35. Soud nikterak nepopírá, že v řízení o zrušení pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány povinny vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Za tímto účelem musí obstarat důkazy svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neboť pouze tak mohou v typově obdobných případech posoudit, zda cizinec svým předchozím jednáním naplnil podmínku závažného porušení veřejného pořádku a zda by bylo rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění přiměřené jeho rodinným a soukromým poměrům. Za tímto účelem si musí správní orgány zajistit nikoli pouze odsuzující trestní rozsudky cizince, nýbrž též údaje o jeho aktuálním postoji k jím spáchané trestné činnosti, o jeho současném způsobu života, o jeho rodinných a soukromých vazbách apod. Pouze tak mohou posoudit veškeré podmínky vyžadované pro zrušení pobytového oprávnění zákonem o pobytech cizinců a pobytovou směrnicí.

36. Soud však neshledal, že by takto správní orgány v nyní posuzované nepostupovaly. Veškeré závěry správního orgánu I. stupně i žalované vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány si v průběhu řízení obstaraly nejenom rozsudky trestních soudů, jimiž byl žalobce shledán vinným ze spáchaní trestných činů, nýbrž též další podklady, na základě nichž bylo možno posoudit rizikovost dalšího pobytu žalobce a jeho životní vazby na území České republiky. Správním orgánům byl znám postoj žalobce ke spáchané trestné činnosti, takže byly seznámeny s tím, že žalobce svých činů lituje a dle svého tvrzení je nyní již napraven a pečuje o své blízké. Ohledně rodinných poměrů žalobce a prokázání fungování jeho rodiny pak správní orgány disponovaly stanovisky orgánu sociálně-právní ochrany dětí, ošetřujícího pediatra, jakož i dalšími důkazními prostředky, které svědčily ku prospěchu žalobce ve smyslu závislosti jeho rodiny na něm. Dle názoru soudu tedy správní orgány disponovaly dostatečnými podklady, na základě kterých mohly posoudit skutkový stav věci a z něho vyvodit náležité právní závěry.
37. Uvedené však neznamená, že správní orgány byly povinny rozhodnout tak, jak požaduje žalobce. Povinností správních orgánů bylo na základě zjištěného skutkového stavu posoudit, zda jsou splněny zákonné podmínky pro zrušení pobytového oprávnění, přičemž takto mohly obecně rozhodnout jak ku prospěchu žalobce, tak v jeho neprospěch. Soud v této souvislosti podotýká, že i z obsahu podané žaloby vyplývá, že žalobce především rozporuje posouzení podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Nesouhlas žalobce s právními závěry správních orgánů ohledně hodnocení rizika narušení veřejného pořádku a přiměřenosti rozhodnutí však nelze zaměňovat s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. Rovněž žalobce se ve své argumentaci dovolává již provedených důkazů, které jsou součástí správního spisu (především stanoviska orgánu sociálně právní ochrany dětí, pobytové kontroly či ošetřujícího pediatra), z nichž však vyvozuje závěry odlišné od správních orgánů. Za takového stavu věci však soud nemůže shledat nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, neboť i žalobce svou argumentací potvrzuje, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Teprve následně soud posoudí zákonnost právních závěrů vyřčených v napadených rozhodnutích, včetně toho, zda závěry správních orgánů jsou pouhými hypotézami a domněnkami, jak tvrdí žalobce, či odrážejí veškeré skutečnosti, které byly k osobě žalobce v průběhu správního řízení zjištěny.
38. K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci žalobce konkrétně pouze namítá, že správní orgán I. stupně při novém projednání věci opětovně nevyslechl jeho družku. Soud však souhlasí se žalovanou, že opakovaný výslech družky nebyl nezbytný. Soud míní, že jestliže správní orgány mohly důvodně pochybovat o věrohodnosti její předchozí výpovědi, nebylo nezbytné, aby ji předvolávaly k dalšímu výslechu. Z předchozího výslechu družky žalobce bylo zřejmé, že jí uváděné skutečnosti byly nepravdivé, neboť informace ohledně jejího soužití se žalobcem byly v příkrém rozporu se skutkovými

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zjištěními obsaženými v trestním rozsudku ze dne 3. 8. 2021. A soud zdůrazňuje, že pravdivost závěrů tohoto trestního rozsudku není namístě jakkoli zpochybňovat, neboť byl vydán na základě schválení dohody o vině a trestu, takže i žalobce potvrdil, že se dopustil jednání tak, jak je vymezeno ve skutkové větě. Nadto soud podotýká, že skutečnosti, které měly být dle žalobce prokázány výsledkem družky, byly správním orgánům známy z jiných důkazních prostředků a ani správní orgány nezpochybnily, že v době jejich rozhodování byly dány indicie svědčící závislosti družky žalobce a jejich nezletilých dcer na žalobci. Správní orgány nikterak nepopřely významný aktuální podíl žalobce na chodu rodiny, i přes tuto skutečnost však dospěly k závěru o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu, a to vstříc dalším provedeným důkazům týkajícím se především jím spáchané trestné činnosti. K tomu byly správní orgány plně oprávněny, neboť právě po skončení dokazování veškeré získané důkazy hodnotí v jejich vzájemné souvislosti a je na jejich správní úvaze, kterým důkazům dají největší váhu. Při této úvaze musí posoudit, zda převáží důkazy svědčící ve prospěch cizince disponujícího pobytovým oprávněním či naopak důkazy prokazující důvodnost zrušení platnosti povolení k pobytu. A takto také správní orgány postupovaly.

39. Soud tedy uzavírá, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci a na základě takto zjištěného skutkového stavu mohly posoudit, zda jsou dány zákonné podmínky pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
40. Žalobce v dalším žalobním bodě namítá, že v jeho případě není dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
41. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.“*
42. Dle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
43. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, uvedl, že *„při výkladu pojmů 'veřejný pořádek', resp. 'závažné narušení veřejného pořádku', používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců na území České republiky je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet také k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“* A soud doplňuje, že pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ užitý v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze vykládat odlišně od téhož pojmu užitého v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Závěry vyslovené rozšířeným senátem lze proto vztáhnout i na výklad § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy na případy zrušení trvalého pobytu cizince z důvodu závažného narušení veřejného pořádku (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146).
44. Narušování veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, č. j. 5 Azs 172/2019 – 37). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 Azs 222/2019-24, k možnosti aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu dále uvedl, že je třeba přihlédnout i ke všem relevantním okolnostem, které mohou mít vliv na závažnost jednání cizince a posouzení hrozby budoucího narušování veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, doba, která uplynula od jeho spáchání, apod. Platí přitom, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 302/2020 – 45).

45. Zároveň soud nepopírá, že § 87l zákona o pobytu cizinců je třeba vyložit v souladu s požadavky pobytové směrnice. S tím souhlasí též Ústavní soud (viz náleze ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20), dle kterého rovněž při uplatňování pobytové směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.
46. S ohledem na uvedené premisy soud posoudil případ žalobce a ztotožnil se se závěry správních orgánů, že je u žalobce dána existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
47. Soud nikterak nepopírá a opakuje, že mezi odsouzením za trestný čin a závěrem o závažném narušení veřejného pořádku není možné s ohledem na čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice automaticky činit spojitost (srov. též rozsudek prvního senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 4. 2006, věc C-441/02). Odsouzení za trestný čin proto samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku. Skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti musí spočívat v osobním chování dotyčného jednotlivce. Omezení práva pobytu tedy nemůže být založeno na důvodech obecné prevence s cílem odradit ostatní cizince, obzvláště pokud by se jednalo o automatický důsledek odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu (cizince) nebo k nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek. Uvedené však v případě žalobce nenastalo, neboť i soud míní, že jednání žalobce, za která byl shledán vinným v trestních rozsudcích, svědčí tomu, že žalobce představuje trvalý a nikoli zanedbatelný ohrožení veřejného pořádku.
48. Z odsuzujících rozsudků, které jsou součástí správního spisu, v prvé řadě vyplývá, že se žalobce dopouštěl trestné činnosti po dlouhou dobu. V prvním případě (trestní příkaz ze dne 31. 1. 2006) již v období od 1. 1. 2005 do 12. 1. 2006 neplnil svoji vyživovací povinnost vůči manželce a tehdy nezletilému synovi. V této trestné činnosti i přes předchozí odsouzení navíc pokračoval, a to mj. v období od 13. 1. 2006 do 30. 8. 2006, od 1. 7. 2008 do 30. 9. 2012 a od 1. 12. 2013 do 28. 8. 2018. Krom toho také spáchal v červnu 2005 trestný čin úvěrového podvodu, v přesně nezjištěné době v prosinci 2006 trestný čin krádeže a v červenci 2017 spáchal trestný čin krádeže a porušování domovní svobody, neboť neoprávněně vnikl do obydlí jiného a zde si присvojil cizí věc, kterou se pokusil uchovat násilím. Konečně pak od května 2018 do 1. 7. 2020 psychicky i fyzicky týral svoji družku, kdy v červnu 2020 se na této osobě dopustil též znásilnění. Po narození dne 1. 8. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2018 byla tomuto násilného chování žalobce vystavena též jeho nezletilá dcera, čímž spáchal přečin ohrožování výchovy dítěte. Uvedený přehled dle soudu ilustruje, že žalobce se takřka po celou dobu pobytu na území České republiky dopouštěl trestné činnosti, a to bez ohledu na skutečnost, že dříve již byl za některá svá jednání odsouzen. Soud nepopírá, že od prvního skutku, za který byl žalobce shledán trestně vinným, uplynula již značná doba, to však nic nemění na skutečnosti, že opakovaná trestněprávní jednání žalobce svědčí tomu, že představuje nebezpečí pro zachování veřejného pořádku. A nadto od poslední trestní činnosti uběhla poměrně krátká doba, čemuž odpovídá, že se žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí nadále nacházel ve zkušební době. Nelze tedy tvrdit, že by časová prodleva mezi spácháním poslední trestné činnosti a rozhodováním žalované byla natolik dlouhá, že by musela nalézt odraz v hodnocení žalobcova chování při posuzování rizika narušení veřejného pořádku. Na uvedeném nic nemění, že v mezidobí od počátku roku 2007 do roku 2017 se závažné trestné činnosti žalobce nedopouštěl, neboť jeho nápravě by svědčila pouze skutečnost, že by trestnou činnost vůbec dále nepáchal. Narušení domovní svobody, krádež, znásilnění či týrání blízké osoby však svědčí tomu, že v blízké minulosti žalobce v nikoli malé míře a závažnosti porušoval stanovená pravidla chování. A krom již uvedeného soud připomíná, že trestná činnost cizince může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016 - 41). Bylo-by absurdní, aby posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016 - 41).

49. Nadto nelze odhlédnout, že také typově je trestná činnost žalobce velmi pestrá a v průběhu doby nabírala na intenzitě. Žalobce byl opakovaně (a takřka permanentně) v průběhu svého pobytu shledán vinným z neplacení výživného své bývalé manželce a nezletilému synovi. Spáchal však také trestný čin úvěrového podvodu a krádeže (viz trestní příkaz ze dne 31. 7. 2006 a ze dne 30. 7. 2007), přičemž v případě úvěrového podvodu způsobil škodu 134 100 Kč a v případě krádeže, z důvodu volání z odcizené SIM karty do zahraničí, škodu ve výši 136 540 Kč. Po určité „odmlce“ pak jeho trestná činnost opět zintenzivněla, kdy nejprve v červenci 2017 vnikl do obydlí jiného za užití násilí a zde se také dopustil přečinu krádeže, a především se pak od května 2018 do 1. 7. 2020 dopouštěl velmi závažné trestné činnosti na svých nejbližších. Tato „dynamika“ trestné činnosti žalobce dle soudu svědčí jeho takřka nulové nápravě a neschopnosti jakkoli reflektovat předchozí trestnou činnost. V průběhu doby žalobce spáchal několik přečinů a v posledním případě také zločinů. Závažnost jím páchané trestné činnosti v průběhu doby rostla, což svědčí skutečnosti, že žalobce má problém s respektováním pravidel chování, a to včetně respektu k základním právům druhých, jako je domovní svoboda, neporušenost integrity lidského života či lidská důstojnost. Jestliže se žalobce dovolává existence nízké škody způsobené jím páchanou trestnou činností, musí soud podotknout, že tato „nízká“ škoda odpovídá trestným činům, které spáchal. V případě narušení domovní svobody, týrání, ohrožování výchovy dětí i znásilnění lze pouze stěží kvantifikovat v penězích škodu, kterou žalobce svým jednáním způsobil. Uvedené však nic nemění na skutečnosti, že se jedná o závažnou trestnou činnost s významným dopadem do života obětí, přičemž lze až říci, že takto způsobená škoda je v mnohých případech až „nevyčíslitelná“.
50. Podle soudu nelze ani pominout, že žalobce své protiprávní jednání směřoval též vůči svým nejbližším. V prvním případě to byl jeho nezletilý syn a jeho bývalá manželka, vůči Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kterým opakovaně neplnil vyživovací povinnost, a to takřka po celou dobu nezletilosti syna. Soud přitom okrajem poznamenává, že to byla právě jeho bývalá manželka, díky které obdržel privilegium v podobě trvalého pobytu na území České republiky. A také vůči aktuální družce se po dlouhou dobu dopouštěl fyzického i psychického násilí, a to včetně fyzických útoků a znásilnění. Doba více jak dvou let, po kterou svou družku týral, opět svědčí velmi omezené schopnosti žalobce vnímat rizikovost svého chování, a to i ve vztahu ke svým nejbližším. Nehledě na skutečnost, že své chování nikterak nezměnil ani v době, kdy byla jeho družka těhotná, pročez jeden z jeho útoků vedl k vyvolání předčasného porodu jejich dcery. Uvedené dokládá, že ani očekávání vlastního potomka nemělo jakýkoli vliv na jeho neakceptovatelné chování, čemuž také odpovídá, že i po narození dcery se uchýloval k násilí a výhrůžkám na své družce, a to před zraky své dcery. Jestliže tedy žalobce při hodnocení rizikovosti narušení veřejného pořádku poukazuje na zájem na ochraně a hmotném zabezpečení své nejbližší rodiny, je tento jím tvrzený zájem významně podrýván tím, že právě vůči svým nejbližším se žalobce dopustil závažné trestné činnosti (viz podrobně dále).

51. Dovolává-li se žalobce míry zapojení do trestné činnosti, podotýká soud, že veškerá trestná činnost byla spáchána samotným žalobcem a již typově se jedná o trestnou činnost, kterou spáchá jednotlivec jako čistě individuální osoba. Byl to pouze žalobce, kdo se rozmyslel, zda bude svou družku týrat a zda ji znásilní, takže míra jeho zapojení do trestné činnosti je maximální.
52. Veškeré výše uvedené skutečnosti soud považuje za známku toho, že žalobce svým chováním narušuje veřejný pořádek. Soud přitom nepovažuje za klíčové, že za žádný z trestných činů nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, neboť tato skutečnost sama o sobě nehraje žádnou podstatnou roli. I dle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu principiálně platí, že i menší intenzita jednotlivých narušení zákona nevylučuje závěr o skutečném, aktuálním a dostatečně závažném ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2013 - 34, dále vyplývá, že ani skutečnost, že bylo odsouzení pro trestný čin zahlazeno, nebrání správnímu orgánu v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. V citovaném rozsudku soud dodal, že „*hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku, nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku)*“. Rozhodnutí o zahlazení odsouzení pro posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu sice není zcela bez významu, neboť ve spojitosti s dobou uplynuvší od trestné činnosti by mohlo svědčit nápravě pachatele-cizince, v dané věci však i přes zahlazení některé trestné činnosti žalobce páchal trestní činnost další, jež doposud zahlazena nebyla, naopak k datu rozhodování žalované se žalobce nadále nacházel ve zkušební době.
53. Výše uvedené závěry nemůže překlenout ani fakt, že v případě nejzávažnější a poslední trestné činnosti (týrání blízké osoby, znásilnění, ohrožování výchovy dítěte) žalobce svá pochybení uznal, spáchané trestné činnosti litoval a přistoupil na schválení dohody o vině a trestu. Soud nepopírá, že uvedená okolnost může svědčit tomu, že žalobce akceptoval, že jeho předchozí chování nebylo správné, a že svého jednání litoval. Pro účely rozhodování o zrušení pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců však samotné schválení Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dohody o vině a trestu dotčenou předmětnou trestnou činností z posuzování rizika narušení veřejného pořádku nevyjímá, neboť i při schválení dohody o vině a trestu je žalobce odsouzen trestním rozsudkem. Správní orgány tedy mohou (a musí) také k této trestné činnosti přihlídnout, samozřejmě vstřícně shora vymezeným zásadám. A i žalobcem tvrzená lítost dle soudu automaticky nemůže změnit výše vyřčené závěry, protože žalobce svou nápravu měl osvědčit především způsobem svého chování, což neučinil. Soud opakuje, že doba uplynulá od poslední trestné činnosti není natolik dlouhá, aby soud mohl tvrzení žalobce o jeho nápravě považovat za dostatečně věrohodné.

54. V návaznosti na výše uvedené soud ve vztahu k první podmínce pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců shrnuje, že závěr žalované (a potažmo i prvostupňového orgánu) o naplnění podmínky závažného narušování veřejného pořádku má oporu v dostatečně zjištěném skutkovém stavu a je souladný jak s obsahem správního spisu, tak i relevantní judikaturou správních soudů. Soud v souladu se shora citovanou judikaturou přezkoumal existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného narušení veřejného pořádku, přičemž dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem narušil a narušuje veřejný pořádek. Délka a intenzita trestné činnosti žalobce svědčí tomu, že svým chováním bude veřejný pořádek narušovat i v budoucnu, neboť ani předchozí odsouzení k jeho nápravě nevedlo, naopak poslední a nikoli časově vzdálené trestné činnosti se dopustil na svých nejbližších a vzhledem ke všem okolnostem činů i nejzranitelnějších osobách.
55. K namítanému zásahu do rodinného a soukromého života soud uvádí následující.
56. Soud předně musí odmítnout tvrzení žalobce, že se správní orgány přiměřeností vydaných rozhodnutí dostatečně nezabývaly. Naopak z obsahu napadených rozhodnutí plyne, že dopad rozhodnutí do soukromého a především rodinného života žalobce velmi obšírně posuzovaly, dospěly však k závěru, že ani tvrzená a prokázaná přínosnost žalobce pro aktuální rodinné soužití nesvědčí nezrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Narušení žalobcova rodinného života posoudily rovněž optikou Listiny a Úmluvy, avšak ani v tomto směru nepřisvědčily argumentaci žalobce. V napadených rozhodnutích také velmi dopodrobna posoudily střet práva žalobce na respektování rodinného a soukromého života a zájem státu na zachování veřejného pořádku. Jejich rozhodnutí jsou tak plně přezkoumatelná, přičemž žalobcův nesouhlas s vyřčenými závěry nelze zaměňovat s nedostatečným odůvodněním.
57. Soud také úvodem k této námitce podotýká, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí je plně v kompetenci správního orgánu I. stupně a žalované, které musí zvážit dopad jimi vydaného rozhodnutí do rodinného života cizince. Ani posouzení nejlepšího zájmu nezletilých dětí přitom není předběžnou otázkou, nad kterou by nemohly provést vlastní správní úvahu. Jsou to žalované správní orgány, které musí zvážit aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že jejich úvaha musí odpovídat judikатурním pravidlům. Proto také musí přihlídnout k zájmu nezletilých dětí, avšak ani v této úvaze nejsou nikterak vázány, musí pouze pečlivě zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti.
58. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohledňují správní orgány v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců zejména „závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

59. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je, aby případné nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení nemělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince, tedy do základního práva chráněného na ústavní i mezinárodní úrovni, a také do života jeho rodinných příslušníků (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Povinnost posoudit přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života je výrazem základního práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy, kterou je Česká republika vázána.
60. Soud dále podotýká, že v nyní projednávané věci bylo od počátku správního řízení správním orgánům známo, že žalobce je otcem dvou nezletilých dcer, se kterými sdílí společnou domácnost. V takovém případě musí být v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) předním hlediskem také zájem dětí. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají především nezletilých dětí, a přisuzuje mu ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, a to z hlediska procesního. Evropský soud pro lidská práva tedy posuzuje, zda příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem. Rovněž Ústavní soud ve své judikatuře připomněl, že vážení a zohledňování nejlepšího zájmu dítěte musí být materiálně obsaženo v odůvodnění rozhodnutí tohoto typu (viz náleze ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19).
61. Stále však platí, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012 - 45). Judikatura soudů v tomto směru zohledňuje zejména: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá citovaná kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, neboť čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je však nutno zvážit okolnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).

62. Jestliže vstříc shora uvedených východiskům soud posoudil případ žalobce, dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce či jeho nezletilých dětí.
63. Soud předně podotýká, že žalobce si před pácháním trestné činnosti musel být vědom toho, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě žalobcova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Žalobce si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020 32, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019 59, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016 41, apod.). Žalobce se tak do svízelné situace ohledně svého pobytového oprávnění dostal vinou své závažné, vícečinné a úmyslné trestné činnosti. Následky pak zčásti dopadají i na jeho rodinné příslušníky, s tímto možným důsledkem však musel být žalobce srozuměn.
64. S přihlédnutím k okolnostem dané věci pak soud zdůrazňuje, že žalobce byl v posledním případě odsouzen za spáchání trestné činnosti na jeho nejbližších, konkrétně na jeho družce, kterou fyzicky i psychicky týral a znásilnil, a nezletilé dceři, jejíž citový a mravní vývoj ohrozil. Tato skutečnost zavdává významné pochybnosti nad přínosem žalobce pro život jeho aktuální rodiny. Užití násilí (psychického i fyzického) na družce, které dle trestního soudu bylo charakteristické vysokou mírou hrubosti a bezohlednosti, a které ústilo až v předčasném porodu vlastního potomka, dle soudu zřetelně popírá úctu žalobce ke své družce. Soud míní, že především v době těhotenství a v době narození dítěte má být muž pro svou partnerku maximální oporou. S tím se však nikterak neslučuje bití, mlácení, vyhrožování, znásilnění apod., obzvláště pokud k tomuto chování dochází též před nezletilou dcerou. Tímto chováním žalobce v naprosto zásadní míře pošlapával práva své družky, což svědčí jeho omezené schopnosti přijmout za své principy úcty k lidské důstojnosti každé osoby. Stěží se nyní může dovolávat práva na respektování soukromého a rodinného života ve vázanosti na osoby, kterým svým jednáním způsobil nezanedbatelné újmy, neboť i dle trestního soudu žalobce také své dceři svým chováním dopřál namísto bezpečného a klidného rodinného prostředí toliko zázemí plné násilí a na něj navazující všudypřítomnou nejistotu, úzkost a strach z nejbližší budoucnosti.
65. Soud nepřehlíží, že dle aktuálních vyjádření je žalobce již napraven, se svou rodinou žije a podílí se na chodu domácnosti. Uvedené skutečnosti dokládají nejenom tvrzení žalobce, ale také zprávy orgánů sociálně-právní ochrany dětí, pobytové kontroly či do určité míry také stanovisko ošetřujícího pediatra. Na druhé straně však soud považuje předchozí chování žalobce za natolik neakceptovatelné, že ani jeho současné projevy chování jej nepřesvědčily o nutnosti zachovat jeho pobytové oprávnění. Byl to žalobce, kdo po dobu více jak dvou let ubližoval své družce bez ohledu na její těhotenství či přítomnost novorozeného dítěte. Násilného chování se přitom dopouštěl až do věku dvou let své dcery, přičemž v této době již jeho dcera musela být schopná příkoří ze strany otce vnímat a násilné chování otce vůči Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

matce na ní muselo zanechat minimálně psychické následky. Soud za této situace nemůže tvrzení žalobce považovat za plně věrohodná. Skutečnost, že se vůči své družce musí protějšek chovat s respektem a úctou, je natolik zřejmá, že nelze jakkoli akceptovat, pokud jeden z partnerů tuto skutečnost nerespektuje a svého partnera fyzicky i psychicky týrá. Stejně tak musel být žalobce seznámen se skutečností, že pokud se dopouští násilí na své družce před dcerou, narušuje její citový vývoj.

66. Nadto soud míní, že i v případě, kdy by akceptoval, že se nyní žalobce již vůči své družce a svým dětem chová vhodně, tak doba uplynulá od spáchání předmětné trestné není natolik dlouhá, aby žalobce již plně projevil svou nápravu do té míry, že by mu jeho předchozí trestněprávní chování nemohlo být přičteno k tíži, a to i při hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce byl odsouzen v srpnu 2021, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v září 2022. Mezi odsuzujícím rozsudkem a vydáním napadeného rozhodnutí uplynul necelý rok, od ukončení trestné činnosti, jak je vymezena v odsuzujícím rozsudku, uplynula doba dvou let a dvou měsíců. Z téhož trestního rozsudku však plyne, že po tutéž dobu (dvou let a dvou měsíců) se žalobce dopouštěl na své družce trestné činnosti. Žalobce tak pomíjí, že po stejnou dobu, po kterou tvrdí, že se o rodinu příkladně stará, byl schopen totožnou rodinu (bez druhé narozené dcery) svým chováním trýznit. Dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku, tedy soud nepovažuje soud za dostatečně dlouhou pro to, aby bylo možno konstatovat jednoznačnou nápravu žalobce a byla tak kompenzována obava z budoucího chování žalobce. Nelze dozajista tvrdit, zda první či druhý případ byl „anomálií“ v životních projevech žalobce. A v této souvislosti soud připomíná, že dle trestního rozsudku byla žalobci stanovena zkušební doba v délce tří let, která rovněž doposud neuplynula.
67. Soud vzal rovněž v potaz, že ani v případě svého nezletilého syna žalobce neprokázal, že by svou rodinu považoval za natolik důležitou, aby plnil své rodičovské a zákonné povinnosti. Z obsahu správního spisu a shora rekapitulovaných trestních rozsudků vyplývá, že žalobce opakovaně a dlouhodobě neplnil vůči svému synovi vyživovací povinnost, nestýkal se s ním a nikterak se nepodílel na jeho výchově. A i ze zprávy bývalé manželky žalobce ze dne 22. 7. 2022 vyplývá, že žalobce stále dlužné výživné neuhradil, a se synem se ani v současnosti nestýká. I tato skutečnost dle soudu podvrací věrohodnost tvrzení žalobce o jeho současném úzkém a nerozlučitelném sepětí se svou aktuální rodinou, protože již v minulosti žalobce dlouhodobě prokazoval omezenou schopnost péče o svého potomka, a to alespoň v rámci placení výživného.
68. Soudu je známo, že žalobce pobývá na území České republiky po dlouhou dobu, což svědčí razantnosti zrušení pobytového oprávnění do jeho rodinného a soukromého života. Nelze však pomíjet, jak již soud uvedl výše, že se žalobce po značnou dobu svého pobytu dopouštěl trestné činnosti, a to v různé intenzitě. Sama délka pobytu tedy není v daném případě pro hodnocení přiměřenosti rozhodnutí zásadní, neboť její význam je snižován trestní minulostí žalobce, která svědčí tomu, že žalobce má problém s akceptací zdejších pravidel chování.
69. Soud nepopírá, že vydaným rozhodnutím se žalobce ocitá z hlediska svých pobytových možností v překérném stavu, neboť jako osoba bez státní příslušnosti má ztíženou možnost ve vyřešení své pobytové situace. Ani tato skutečnost však nemohla vést soud k jiným, než shora vyřčeným závěrům. Soud souhlasí se žalovanou, že ani v současné situaci nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Odebrání nejvyššího pobytového oprávnění na území České republiky, které cizince Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v řadě ohledů zrovnoprávňuje s občanem České republiky, nemá za přímý důsledek nemožnost dalšího pobytu v České republice a vystavení nepřekonatelné bariéry mezi žalobce a jeho rodinné příslušníky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Azs 205/2020 - 48, nebo ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 32). V obdobných případech Nejvyšší správní soud dodává, že v případě potřeby je na účastníku řízení, resp. jeho rodinných příslušnících, aby zvolili vhodný způsob vzájemného kontaktu a rodinného soužití, který bude možný navzdory zrušení jeho trvalého pobytu jako nejvyššího stupně pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud zároveň v těchto případech zdůrazňuje, že do obtížné životní situace se účastník řízení dostal vlastní trestnou činností (viz výše citované rozsudky č. j. 1 Azs 485/2020 32, bod 15, a č. j. 2 Azs 65/2017-31, bod 29), což v případě žalobce platí dvojnásob, neboť oběti trestné činnosti žalobce byla jeho družka a dcera. Nehledě na skutečnost, že ani partnerka žalobce ani jeho dcery nejsou občankami České republiky a ze správního spisu vyplývá, že družka žalobce doposud není v České republice významně integrována, neboť ani v dostatečné míře neovládá český jazyk (komunikaci s úřady či doktory dle svých slov zajišťuje žalobce).

70. K naposledy uvedenému soud dodává, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020 26, bod 21, ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020 40, bod 25, nebo výše citované rozsudky NSS č. j. 2 Azs 65/2017 31, bod 27, a č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 20). Podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Žalobce se tedy se svou družkou a dětmi, z nichž není nikdo občanem České republiky, může společně odebrat do jiného státu, obzvláště za situace, kdy družka žalobce není do české společnosti významně integrována. Ze správního spisu pak plyne (a žalobce netvrdí opak), že jediným rodinným příslušníkem žalobce, který je občanem ČR, je jeho zletilý syn, s nímž však není v žádném kontaktu a dlouhodobě o něj nejevil zájem, ani neplnil své vyživovací povinnosti. Proto ani tato skutečnost nemůže svědčit důvodnosti ponechání žalobce oprávnění pobývat na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu.
71. Soud konečně uvádí, že dle jeho mínění je vztah žalobce a jeho družky založen především na její závislosti na žalobci. Z výsledku družky žalobce i jejích vyjádření pro orgán sociálně-právní ochrany dětí vyplývá, že družka žalobce nemá na území České republiky žádné další vazby, protože soužití se žalobcem de facto je její jedinou možností, jak zajistit rodinný život v České republice. Z dokumentů založených ve správním spisu (například její výslech uskutečněný v řízení o její žádosti o doplňkovou ochranu) se podává, že se v České republice po svém příjezdu ocitla ve svízelné situaci, neboť zde neměla žádné vazby (manžel, za kterým přijela, zde nepobýval a nejevil o ní při jejím příjezdu zájem). Těmto okolnostem dle soudu odpovídá, že i v době, kdy ji žalobce týral, pro správní orgán uvedla, že je na žalobci závislá (a soud okrajem podotýká, že také žalobce v rámci tohoto výsledku konstatoval, že se bude snažit „dodržovat všechny zákony o hodnoty“, což však zjevně již tehdy ani následně dobře neplnil). Proto dle mínění soudu mohlo seznámení se žalobcem pro družku žalobce představovat určité prvotní „vysvobození“, avšak za dané situace jí nezbylo než akceptovat násilné chování žalobce, které vypuklo nedlouho po jejich seznámení (se žalobcem se seznámili dne 30. 11. 2017 a dle trestního rozsudku ji od května Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2018 týral). Za této situace však soud nemíní, že další soužití žalobce s družkou a dcerami je natolik přínosné, aby bylo muselo být významně pozitivně zohledněno při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí. V této souvislosti soud také nepřehlédl, že do zprávy o vyšetření poměrů ze dne 27. 7. 2022 družka žalobce sdělila, že rodině prospělo odloučení, kdy i v době dotazování se družka žalobce nacházela v Německu, zatímco žalobce v České republice. Uvedené podtrhuje tvrzení žalobce, že pouze s ním může rodina fungovat a bude šťastná a spokojená.

72. Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ob stojí také z hlediska přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť ani další vazby žalobce v České republice (pracovní či společenské) nemohly vést k opačným závěrům.

VII. Závěr

73. Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
74. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praha, 14. prosince 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.